

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Telefon 43 96 13 71 – Mail: lone-poulsen@comxnet.dk

Kontonummer: 4434-0003141861

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

LAKSHMI ASHRAM NYT SANCHAR 134

November 2018

Kære venner.

Selv om det er lidt tidligt, vil jeg alligevel ønske jer alle en god jul og et godt nytår.

Og her er nyt fra Ashrammen. Sanchar 134 bringer følgende artikler:

- Vores liv i Lakshmi Ashram ved Ruth and Alex Acosta fra Mexico
- Rejsebeskrivelser fra tre danske piger fra Gladsaxe Gymnasium
- At fejre fødselsdage på en ny måde ved Priyanka Bisht – 11. klasse
- Radha Bhatt i Danmark

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Dvs. at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram.

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen sparer porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage Sanchar på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: lone-poulsen@comxnet.dk

SANCHAR 134

Vores liv i Lakshmi Ashram Ruth and Alex Acosta fra Mexico

Da vi først ankom til Lakshmi Ashram, erkendte vi, at vi måtte have været meget gode i vores tidligere liv ved at være så heldige! Hvert hjørne, hvert landskab overraskede os endnu mere. Vi havde svært ved at fatte, hvordan så megen skønhed kunne være på ét sted. Du, der er så heldig at være født i disse omgivelser, omgivet af blomstrende skove og krystallklare floder, erkender nok ikke, hvor privilegeret du er. Men vi, der kommer fra den anden side af verden, indbyggere i en grå og forurenede by, er enige i mottoet: Uttarakhand, simpelt hen himlen!

Vi kom til at glemme kaos. At udskifte trafikken med vandreture, kontorarbejde med havearbejde. Vi fandt ud af at bruge vores hænder. At vække vores krop og minde den om, hvad den er i stand til. Vi kom, fordi vi ønsker at leve i harmoni med vores omgivelser. Fordi vi erkender, at svaret findes ikke i de store byer; i "disse formodentlige udviklede lande". Men i de små samfund, som arbejder med jorden hver dag og lever i overensstemmelse med, hvad der er.

Så med forventning i blikket og usikkerhed i hjertet forlader vi vores familie og venner, og vi vover os til Indien i søgen efter livet i Ashrammen.

Hvad, vi ikke vidste, er, at vi vil finde en stor familie i stedet for. Fordi nu ved vi, hvad der gør dette sted vidunderligt, mere end skoven, floderne og deres vilde blomster, det er menneskene. Du er til. Det er dig selv, der gør dette muligt. Det er din energi og begejstring, som får dette sted til at videregive så megen skønhed. Nogle opgaver er mere åbenbare, så for eksempel fejning af vejene, arbejdet i markerne eller rengøring af dine værelser. Men i virkeligheden hænger al ting sammen. Timerne med møder og bøn, yogatimerne, læsningen af Sidartha bidrager også til deres spirituelle vækst og den atmosfære, som indfanges.

Vi beundrer også, at alle bliver involveret i de forskellige ansvarsområder, deler byrden, når det bliver for meget, og at de sidder på samme niveau for at diskutere, hvad der kan forbedres. Vi er sikre på, at mange ledere i politik og forretningsverdenen kunne lære værdifulde ting her; lige som vi gjorde.

Så der er intet andet end at sige, at vi er virkelig taknemmelige. Tak fordi I lod os blive en del af familien. For at tage jer af os og hjælpe os med at vokse så meget. Vi lærte mere, end vi havde forventet, og endda mere end vi fatter. Og vi tager af sted fyldt med energi over for hvad der måtte komme. Men vi tager ikke tomhændede af sted. Her fandt vi det svar, vi ledte efter. Hvad verden har brug for, hvis man ønsker at forhindre planeten i at kollapse, er flere mennesker som dem, vi fandt i Lakshmi Ashram. Mennesker med en krigers hænder og en klog mands hjerte.

Rejsebeskrivelser fra tre danske piger Gladsaxe Gymnasium

Vejen fører os gennem dyttende biler, massevis af kiosker og en skovsti, som til sidst munder ud i en blindgyde. Man er ikke i tvivl, hvor man er. Lyden af fødder, der tramper rundt på skolens veranda og latter kan anes flere meter derfra. Pigeskolen, Lakshmi Ashram ligger på en bjergside i byen Kausani, der har udsigt over den indiske bjergstat, Uttarakhand. De indiske skoleelever er iklædt de flotteste kjoler, og de vinker og smiler til os. De næste par dage er vi en del af deres hverdag - deres hverdag hvor selvforsyning, glæde ved minimalisme og gæstfrihed spiller væsentlige roller.

Her er tre beretninger fra Gladsaxe Gymnasiums elever.

Frederikke

Vores første dag i Kausani gik i gang kl 08:00, hvor vores gymnasieklasse for første gang skulle møde pigerne fra Lakshmi Ashram. Solen stod højt på himlen, og vi havde været nede i byen for at købe en 2 liters vandflaske, der skulle hjælpe med at holde os hydrerede på den varme dag. Vi gik gennem den smukke skov, som ledte os til en låge, der åbnede op for indgangen til pigeskolen. Pigerne stod på verandaen og på 2. sal, hvor de vinkede til os og fniste. David bød os velkomne og satte os hurtigt i arbejde.

Jeg skulle, sammen med to veninder, Fanny og Christine, gøre klar til frokosten, som vi senere skulle spise sammen. Pigerne på skolen er nemlig selvforsynende, og de laver og henter selv næsten alle råvarer, de anvender i køkkenet. Vi skrællede derfor et helt fad agurker, som senere skulle bruges til tzatziki - og mens vi sad og skrællede, snakkede vi om alverdens ting. Pigerne fortalte om deres yndlings skuespillere fra Bollywood- og Hollywoodfilm, deres hobbyer samt, hvad de ville være, når de bliver store. Selvom det var lidt svært at kommunikere brugte vi egentlig bare enkle ord og simple sætninger sammensat med armbevægelser og mimeri. På trods af forskellighed fandt vi mange ligheder i de ting, vi godt kunne lide at gøre i vores fritid, og det var vildt overraskende, da jeg tror, at vores gymnasieklasse generelt alle havde forestillede os at møde nogle helt andre mennesker.

Resten af dagen gik med at hjælpe til på skolen og på markerne, som pigeskolen anvender til at dyrke afgrøder. Vi havde det vildt sjovt sammen, og der blev grinet i alle afkroge af pigeskolen. Efter frokosten var det nemlig tid til at fejre alle børn,

der var født i september - en ny tradition de er startet på. Fra vores skole havde to af eleverne og én lærer fødselsdag i september, og de skulle derfor bære en fødselsdagshat og fik sunget sange og fremvist danse. Det var en kæmpe fejring, og pigeskolens elever gik meget op i dans, sang og leg - noget som var så fascinerende at høre og kigge på, da tøj og instrumenter også spiller store roller. Da fejringen var ovre, spurgte David, om vi ikke også ville synge en sang eller vise en dans - og som han sagde: *"You only get this opportunity once in your lifetime"*. Vi startede med at kigge meget usikkert på hinanden, og fordi vi følte, at det var uhøfligt ikke at bidrage med noget selv, var en af klassens piger, Buur, så modig at synge en sang fra filmen, *Hobitten*. Der blev klappet af både lærere og elever fra begge lande, og David anerkendte Buur's modighed.

Vores dag sammen mandede ud i en afslutning, og der blev krammet og vinket. Heldigvis skulle vi også være sammen næste dag, men vi havde hver især allerede skabt venskaber på kryds og tværs af nationalitet og baggrund.

Katarina

Det var vores anden dag i Kausani, og efter at have besøgt Lakshmi Ashram dagen før, skulle vi ud på en vandretur i bjergene. Vi havde den bedst tænkelige guide, David og fire af de ældre piger fra Lakshmi Ashram med. Turen i sig selv var utrolig smuk - naturen, landsbyerne og ikke mindst menneskene - jeg følte, jeg fik lov til at se "det rigtige" Indien væk fra turistede gader. Turen var jo helt igennem fantastisk, men det der gjorde størst indtryk var ikke køerne på vejen eller bjerglandskabet, men de fire søde piger fra Lakshmi Ashram.

Jeg faldt hurtigt i snak med dem, på trods af vores sproglige forskelligheder og efter en halv times tid havde jeg fået fire nye veninder i Indien. Jeg har aldrig oplevet en sådan åbenhed, interesse, gæstfrihed og begejstring fra nogen andre før. Meget af kommunikationen foregik med armbevægelser, lyde og ansigtsudtryk, og selv når vi ikke kommunikerede, var der en form for forbindelse. Hånd i hånd gik vi afsted gennem skov, marker og

landsbyer og på trods af de svedige håndflader holdt vi fast i hinandens hænder, noget jeg ellers ikke er vant til fra Danmark, med mennesker jeg lige har mødt. Vi grinte, vi sang og ikke mindst lærte vi hinanden at kende.

Efter et par timer, mange grin og en vabel på foden senere var det blevet tid til frokostpause. Pigerne sad lidt for sig selv og spiste deres frokost, og os fra Gladsaxe Gymnasium sad et par meter længere henne, men dette varede ikke længe. Jeg gik hen til pigerne, og inden jeg selv får sagt noget, spørger de, om jeg ikke vil sidde med dem - selvfølgelig vil jeg det! Jeg smager deres chapati,

græskargryde og ikke mindst det syrnede komælk, og det smager for vildt. Endnu engang varmer deres overvældende gæstfrihed mig, og endnu et skønt minde er skabt. Efter frokosten går lidt tid med forskellige lege med pigerne og os fra Gladsaxe, før at vi fortsætter videre på vandreturen.

Vandreturens destination var et hinduistisk tempel i en af de lidt større byer i området. Med ømme ben nåede vi byen med sine farverige huse og den velkendte indiske bylarm. Vi udførte puja i templet, fodrede fisk i floden med noget pigerne havde købt, og pigerne og jeg gik en tur over til en stor dæmning. Den lille gåtur til dæmningen var ligesom resten af turen fyldt med grin, kram, sang og en lille ny tilføjelse; vandkamp! Vi stod længe og kiggede på dæmningen og tiden fløj afsted - så meget at vi kom en halv time for sent til taxierne, som ikke faldt i lige god jord hos alle, men for mig var det det hele værd. Tiden med pigerne var slut for nu, men heldigvis skulle vi ses igen dagen efter!

Noget af det bedste, jeg tager med fra vores studietur til Indien, er mine fire nye venskaber, som blev skabt på vandreturen. Jeg er så heldig, at jeg, siden vores hjemkomst til Danmark, stadig er i kontakt med dem. Tusinde tak til Lakshmi Ashram for denne mulighed!

Camille

Min oplevelse er også fra den første dag på Lakshmi Ashram. Dagen før vores første møde med skolen havde vi rejst med bus og tog i 12-13 timer for at komme fra Dehli til Kausani, og før vi overhovedet kom til Indien, havde vi brugt næsten 2,5 år på at forberede os på alt, hvad Indien havde at byde på, og jeg blev ikke skuffet. Faktisk blev jeg nærmere overvældet af, hvor stor skolen egentligt er, og hvor smuk en udsigt, der var. Der gik ikke lang tid, før alle os fra klassen blev sat i gang med opgaver. Et par piger fra min klasse og jeg skulle hjælpe med at samle brænde i skoven. Vi blev fulgt op i skoven af de venligste indiske piger, der havde alverdens spørgsmål til os: havde jeg nogle søskende? Hvem var min bedste veninde? Hvad er min yndlingsfarve? Sådan fortsatte det frem og tilbage. Det var ikke altid let at forstå hinanden, men alligevel lykkedes det på den ene eller anden måde.

Jeg kom på et tidspunkt til at gå ind i et edderkoppespind, og der var straks en masse piger henne ved mig for at sikre sig, at jeg var okay. Det var ikke fordi edderkopperne var farlige, men fordi de kunne se, at jeg var blevet forskrækket. En af de ældre piger tog mig i hånden og sagde, at jeg ikke skulle bekymre mig, og hende fulgte jeg rundt med resten af tiden. Jeg undgik systematisk alle edderkoppespind på vejen, mens hun vadede direkte ind i dem med (kæmpestore) edderkopper.

På trods af min forbeholdenhed overfor hendes forhold til edderkopper, faldt vi hurtigt i snak. Efter 1,5 times brændesamling havde jeg lært flere sætninger på hindi. Hun havde forklaret mig, hvordan de hver dag samler brænde, så de kan få ild til at lave mad i køkkenet, og min respekt, for deres forhold til fremmede mennesker og naturen, var vokset. De dyrker deres egne grøntsager og korn, samler deres eget brænde, de tager bare ikke naturen for givet, og de imødekommer alle fremmede, som om at det var deres venner. Jeg

føler, at det virkelig er nogle ting, som jeg vil tage med hjem fra denne tur og prøve at videreføre til min egen hverdag.

Samlet set kan vi kun sige tak for den fantastiske gæstfrihed, vi alle mærkede, der førte til en uforglemmelig oplevelse. Vi opfordrer alle eventyrlystne til at tage ud og møde nye mennesker. "En vellykket rejse er en returbillet til en erfaring" – og vi har *kun* positive erfaringer herfra.

Tak Lakshmi Ashram – we already miss you!

At fejre fødselsdage på en ny måde

Priyanka Bisht – 11. klasse

I vores hurtigt forandrende samfund bliver fødselsdage nu til dags fejret vidt og bredt. Det er først blevet populært inden for de sidste få år. Selv her i bjergene har det også vundet indpas. Nu er alle begyndt at fejre fødselsdage, hvad enten de erkender vigtigheden af denne dag eller ej. Tåbelige ting som at skære en fødselsdagskage for eller DJs, der spiller høj musik, ødelægger skønheden ved denne dag.

På vores skole fejrer vi fødselsdage sammen. På denne dag er der en følelse af, at et nyt lys er blevet tændt i alles hjerter. Denne måde at fejre fødselsdage på startede i begyndelsen af dette år. På den sidste dag i

hver måned fejrer vi sammen de fødselsdage, som alle medarbejderne og eleverne har haft i løbet af måneden. Denne dag bliver til en kollektiv fejring i stedet for at være speciel for en enkelt person, og nu er det blevet til en integreret del af ashrammens aktiviteter. Denne dag – en blanding af simpelhed og stor glæde – bliver fejret på en særlig måde.

Når den sidste dag i måneden kommer, dagen hvor vi fejrer fødselsdagene, begynder forberedelserne lige fra morgenstunden. Det er vidunderligt at tænke på, at vi har været i stand til at finde en fin måde at fejre fødselsdage på, som ikke støder nogen. Alle slags nye kreative ideer, inklusiv selv-komponerede sange og digte, alt bliver samlet for at lave aftenens underholdningsprogram. Dette tager hensyn til den gode udvikling af ashrambørnene. Alle og enhver spiller deres rolle i at gøre disse fødselsdage rigtig interessante.

Verden forandrer sig virkelig dag for dag, og dermed mistes traditioner. Målet med at fejre fødselsdage er ikke blot at have det sjovt, men snarere ligger dets værdi samtidig i at opnå viden og blive opmærksom på og forstå retningen for ens liv.

På vores fødselsdage mindes vi vores forældres grænseløs kærlighed. I ashrammen finder vi endnu større kærlighed end i vores hjem, en kærlighed som ellers langsomt mistes i andre skoler så vel som i familierne. Hvis vi ikke søger at standse denne udvikling, så kan den vestlige kultur forøge sin indflydelse.

Det er vores held, at vi i ashrammen fejrer fødselsdagene kollektivt. Kald det en skole eller en familie, men på denne dag er der en dyb følelse af kærlighed blandt alle – store og små. Det er ved sådan en lejlighed, at alle kan udtrykke deres kreative talent og kunst. Der er lige så megen glæde som andre steder, men derudover er der en atmosfære af fred og kunstneriske udfoldelser til stede i et ideelt miljø. På dette gunstige tidspunkt lover vi, at i fremtiden vil vi opføre os endnu bedre, end vi hidtil har gjort. Vi fejrer ikke vores fødselsdage sammen udelukkende for sjov, men også med et formål. Den simple handling at påtage sig ansvar for at arbejde sammen for at præsentere et program øger ens egen personlige tilfredsstillelse. Opdeling imellem os, følelse af antipati eller rivalisering, alt dette bliver reduceret, når vi arbejder sammen.

September fødselsdag med tre elever fra LA og to elever og en lærer fra Gladsaxe

I byerne har fejring af fødselsdage spredt sig som en løbeild, men det er absolut nødvendigt, at vi forstår dets sande natur. Kilden til inspiration i ashrammen for dette gode arbejde er vores lærere. De mindes, hvordan de har oplevet deres ungdom, hvordan hver morgen kommer, og hver aften kommer. Fødselsdage giver os mulighed for at blive opmærksomme på vores skiftende alder og vores udvikling.

I byerne ser børnene ofte kun deres fødselsdage som en mulighed for masser af sjov. Der er ikke plads hos dem til refleksion over, om de udvikler sig ideelt eller ej. Når vi holder fødselsdag, skulle det give os mulighed for at følge stien til et ideelt liv – noget som vi ikke må miste.

Folk er nu til dags frarøvet muligheden for at fejre deres fødselsdage i fællesskab. Nu er alles fremtidsudsigter formet af maskiner. På deres fødselsdage ønsker de sig alting og stiller egoistiske krav til deres forældre. Det er vitalt, at vi tager afstand fra sådan en grådighed. I stedet for må vi forsøge at opsuge de gode vaner fra vores ældre søstre. Dette skal være vores løfte på vores fødselsdag, og det vil gøre vores fødselsdage til noget, vi virkelig husker. Det skal være det primære mål for fejring af fødselsdage, og vi skal udføre det i en atmosfære af glæde.

Dette program bliver fejret med stor entusiasme på den sidste dag i hver måned efter aftenmødet. Alle de børn og voksne, hvis fødselsdage er faldet i løbet af måneden, kommer op for at sidde foran. Ved fejringen af denne specielle dag sammen er der en særlig følelse af varme og medfølelse. Bagefter får vi en speciel sød dessert til vores aftensmåltid. Denne måde at fejre fødselsdage sammen på er for mig personligt og alle de andre meget inspirerende – en øjeblik fuld af sjov. At dele alles kærlighed og velsignelse fra vores ældre er blevet en tradition. Nu venter vi alle spændt på den sidste dag i måneden, så vi sammen kan fejre fødselsdage for endnu flere af vores klassekammerater og voksne.

Radha Bhatt i Danmark

Radha Bhatt besøgte Danmark i september i år. Hun var blevet inviteret en måned til Mexico af nogle venner der. I Mexico deltog hun i forskellige projekter og holdt oplæg. På vejen besøgte hun sin søster i Oslo og venner i Danmark. Hendes rejse slutter i Italien med andre projekter, og hun rejser tilbage til Indien d. 18. november.

Mens hun var i Danmark besøgte hun Gladsaxe Gymnasium og fik en god snak med de elever, som rejste til Lakshmi Ashram et par dage efter.

